

10

39. LETNIK
1992-1993

MLADINSKA REVIJA
39. LETNIK 1992-93
JUNIJ 1993
ŠTEVILKA 10

Naslovna stran:
Manuel Ban, 4. r. (1991-92)
OŠ "Ivan Grbec" ŠKEDENJ

Izdaja: Soc. Coop. Novi Matajur a r.l.
Cedad

Glavna urednica: Majda Železnik
Odgovorni urednik: Dušan Udovič

Uredniški odbor: Marij Čuk, Kristina Kovačič, Mirjan Mikolj, Vera Poljšak, Magda Tavčar, Ksenija Majovski

Naslov uredništva: Založništvo tržaškega tiska, Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, telefon (040) 7796390 – Naročila in ekspedit: 7796600

Fotostavek, fotoliti in tisk: Graphart, Trst, Drevored D'Annunzio 27/E, Tel. (040) 772151

Naročnina (10 številk): 25.000 lir. Posamezna številka 3.500 lir, dvojna 4.500 lir. Posamezna številka v Republiki Sloveniji 180 tolarjev.

Galeb je mesečnik in je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954. Včlanjen je v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana).

VSEBINA

Neža Maurer: V vodi	1
Vojan Tihomir Arhar: Vetrov živalski vrt	2
Ljubka Šorli: Veseli ringaraja	4
Vera Poljšak: Posušene rožice	5
Majda Koren: O Slonoledu	6
Neža Maurer: Pet češenj	8
Marija Mijot: Jajčke se rodijo	9
Marija Mijot: Cigani	10
Alenka Juvan: Muca Copatarica je odšla na počitnice	11
Neža Maurer: Skrivalnice	13
Marjan Tomšič: Prva ljubezen	14
Jelka Bakula: Vedro sreče	17
Marko Kravos: Prepirljivi prsti	18
Meta Rainer: Sračje gnezdo	20
Berta Golob: Besedne družine	21
Božidar Stanišić: Bučman	22
Damjan Ovsec: O zelenjavi	24
Vera Poljšak: Križanka cvetice	25
Šolarji pišejo	26
Jože Petelin: Križanka	32
Besedilo na platnici: Marko Kravos	

Ilustracije so naredili: Vesna Benedetič (str. 2-3), Barbara Boneta (str. 8), Marjanca Jemec Božič (str. 15-16), Leo Korelc (str. 32), Marjan Manček (str. 21), Jasna Merkù (str. 17), Fabio Nemi (str. 7, 20), Klavdij Palčič (str. 19), Tone Rački (str. 24), Jelka Reichman (str. 1, 4, 13), Magda Tavčar (str. 5, 9, 10, 11-12, 22-23, 25, zadnja stran platnice).

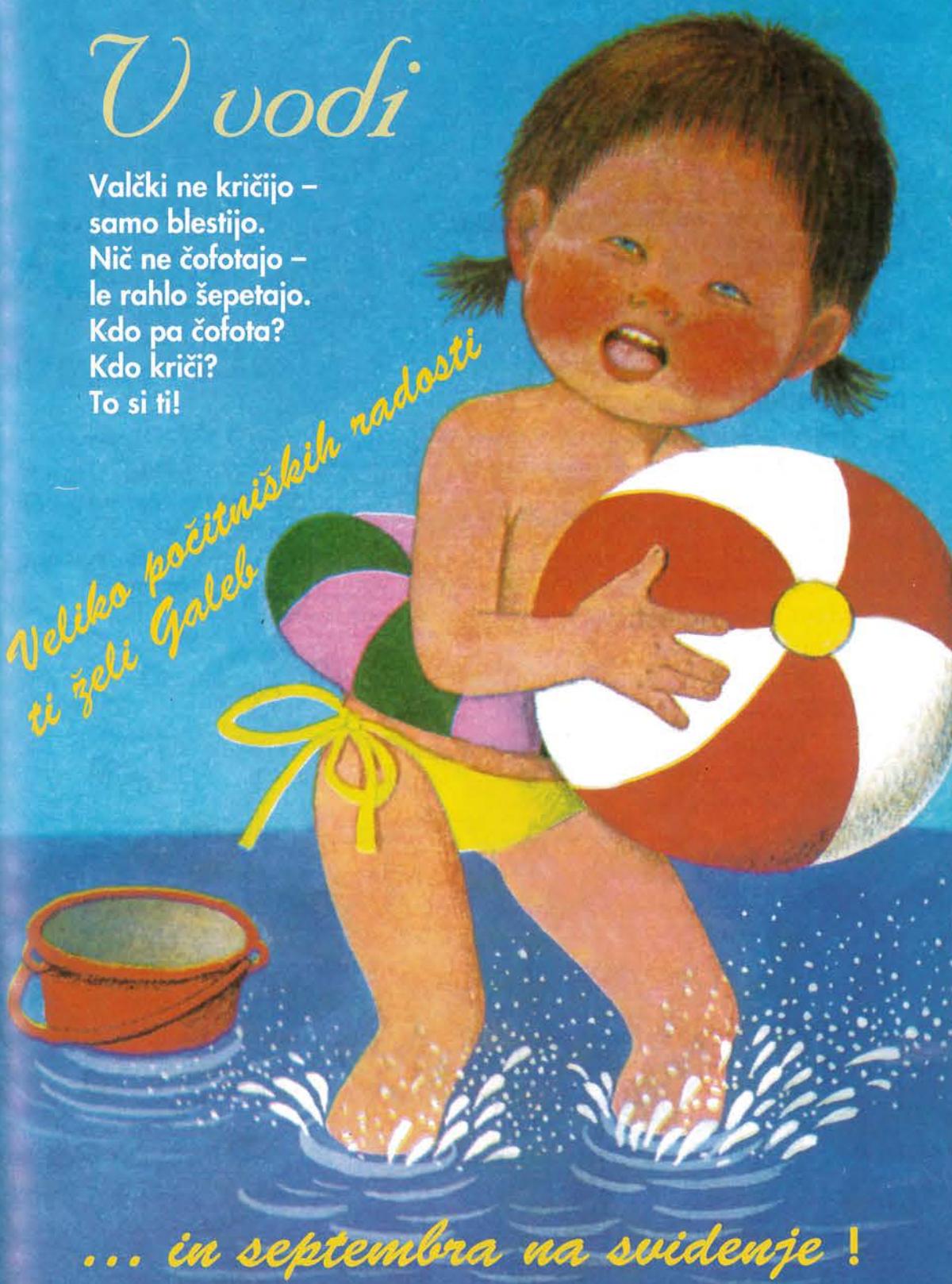
NEŽA MAURER

Narisala JELKA REICHMAN

V vodi

Valčki ne kričijo –
samo blestijo.
Nič ne čofotajo –
le rahlo šepetajo.
Kdo pa čofota?
Kdo kriči?
To si ti!

*Veliko počitniških nadosti
ti želi Galeb*

... in septembra na svidenje!

Vetrov živalski vrt

Čez širno nebo, modro kot cvet spominčice, so lenobno plavali beli oblaki in zdehali. Tedaj je čez goro privihral neugnani veter in se objestno zagnal vanje, da so se zazibali. Potem pa jim je rekel: "Gledam, kako se dolgočasite. Potrebni ste spremembe. Zato predlagam zabavno igro."

"Kakšno?" so postali radovedni oblaki, saj so se že pošteno naveličali enoličnega popotovanja čez nebesni svod.

"Igrajmo se živalski vrt!" je predlagal veter in se nasmehnil.

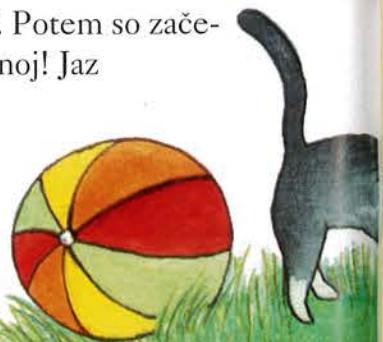
"Kakšna igra pa je to?" so bili oblaki še bolj začudenji. "Na nebu ne vidimo nobene živali."

"Zdaj jih res ni, jih bo pa kmalu kar mrgolelo," je pojasnil veter in si popravil haljo, ki mu je opletala okrog nog. "Napihnil vas bom v žival, kot boste sami žeeli. Boste videli, kako bo veselo."

"Kar napihni nas!" je zahteval največji oblak. "Jaz bom slon."

Veter je zapuhal in že se je iz velikega belega oblaka izoblikoval slon z mogočnim trupom, štirimi kot steber debelimi nogami, dolgim rilcem in kratkim repom.

"Hura!" so zavriskali oblaki in veselo zaploskali. Potem so začeli vpiti drug čez drugega: "Jaz bom žirafa! Jaz bom noj! Jaz bom krokodil! Jaz bom delfin! Jaz bom kuža! Jaz bom želva! Jaz bom..." in tako naprej.

Hudomušni veter pa je pihal in pihal in iz brezobličnih oblakov napuhal toliko različnih živali, da jih je bil kmalu poln ves nebesni svod, od severa do juga, od vzhoda do zahoda. In že so se živali začele razigrano loviti, vlekle so se za rep in ušesa, prevračale so kozolce in skakale druga čez drugo, da je bilo veselje.

Otroci na zemlji so kmalu postali pozorni na razigrane oblake živalskih oblik. Direndaj na nebu jim je bil tako všeč, da so kar naprej zijali kvišku in se na ves glas smejali.

Starši pa so svoje otroke samo začudeno gledali. Nikakor niso mogli razumeti, kaj je na nebu tako smešnega, saj niso videli drugega kot modri nebesni obok, po katerem je mirno plavalo nič koliko oblakov. Toda za odrasle je svet otroške domišljije že zdavnaj zatonil za gorami. Zato tudi niso mogli üzreti niti ene živali iz razgibanega živalskega vrta, ki ga je sredi najlepšega sončnega poldneva napuhal domiseln potepuški veter.

In še nekaj! Če boste kdaj na nebu uzrli ribo, konja, ovčko ali katerokoli drugo žival, vedite, da je priskakljala iz vetrovega živalskega vrta. Pa lepo jo pozdravite!

Veseli ringaraja

Da imeli bi peruti
kakor ptice male, nežne,
poleteli bi v dežele,
našim mislim nedosežne,
preko celega sveta,
kjer otroci so doma.

Z njimi v krog bi se združili,
jim ljubezen ponudili –
cvet iz našega srca.

O Slonoledu

Nekoč je živel zelo bogat slon. Ime mu je bilo Slonoled, pa še sam ni vedel, zakaj mu je dala mama tako neumno ime.

Julija je odšel Slonoled na počitnice v Piran. Tam je videl otroke, ki so v slaščičarni kupovali nekakšne kroglice in jih lizali. "Tristo sladkih lubenic! To moram tudi jaz poskusiti!" si je dejal Slonoled.

Šel je v slaščičarno in naročil: "Prosim, dvanajst kilogramov takih kroglic! Pa pisane naj bodo!" Slaščičarka je morala znositi na mizo vse posode s sladoledom in slon je vse polzial in še na kopalke mu je kapljalo.

"Oh, oh, moj ded se nima tako lepo v večnih loviščih, kot se imam jaz s tole skledo sladoleda!" je zamomljal Slonoled in se odpravil v drugo slaščičarno.

Od tistega dne dalje se slon ni nič več kopjal, nič več ni gradil stolpnic iz mivke, nič več se ni vozil s čolnom. Samo še sladoled je lizal.

Kmalu je v Piranu zmanjkal sladoleda in slon se je odpravil v Ljubljano. Slišal je, da tam stoji velikanska tovarna sladoleda. "Denarja imam še dovolj, kar kupil bom tovarno," je razmišljal. Toda tovarniški ljudje mu tovarne niso hoteli

prodati, zato pa je slon vsak dan kupil in polzial ves sladoled, kar so ga v tovarni naredili.

Slonoled je sedel v Tivoliju pod kostanjem in lizal in lizal. Otrokom, ki so hodili tam mimo, so se cedile sline, saj niso nikjer več mogli kupiti sladoleda.

Konec avgusta je slon pogledal v denarnico in odkril, da je šlo vse bogastvo za sladoled. Denarnica je bila prazna, le en žeton za avtobus mu je ostal. Postal je lačen. Otrok ni mogel prositi za hrano, saj jim tudi on nikoli ni dal sladoleda. Edina rešitev je bila, da se proda živalskemu vrtu.

Šel je k direktorju živalskega vrta. Razložil je, da se bo razkazoval ljudem, če mu zgradijo moderen hlev z ventilatorjem in če bo vsak dan dobil 5 kilogramov sladoleda. Direktor je bil takoj za to in kupil je še enega slona, da Slonoledu ne bi bilo dolgčas.

Toda tu se zgodba še ne konča! Prisla je zima, Slonoled pa je še vedno vsak dan lizal sladoled. Dvanajstega decembra je začutil bolečine v grlu. Ničesar več ni mogel jesti, tako ga je bolelo. Prišel je veterinar, pogledal v grlo in ugotovil: "Angina. Piti boš moral topel čaj z limonami

in vsako jutro moraš pojesti triindvajset žlic meda. Sladoleda ne smeš več niti pogledati, ali pa se ne boš pozdravil!"

Tako se je moral Slonoled odreči sladoledu, zato pa zdaj vsak dan dobi triindvajset žlic meda, ki mu še bolj ugaja.

Pet češenj

Hišica na oglov pet
za veselih pet deklet.
Češenj pet okrog stoji
in si češnjice redi.
V jasni noči pobčev pet
spleza zrele češnje štet.

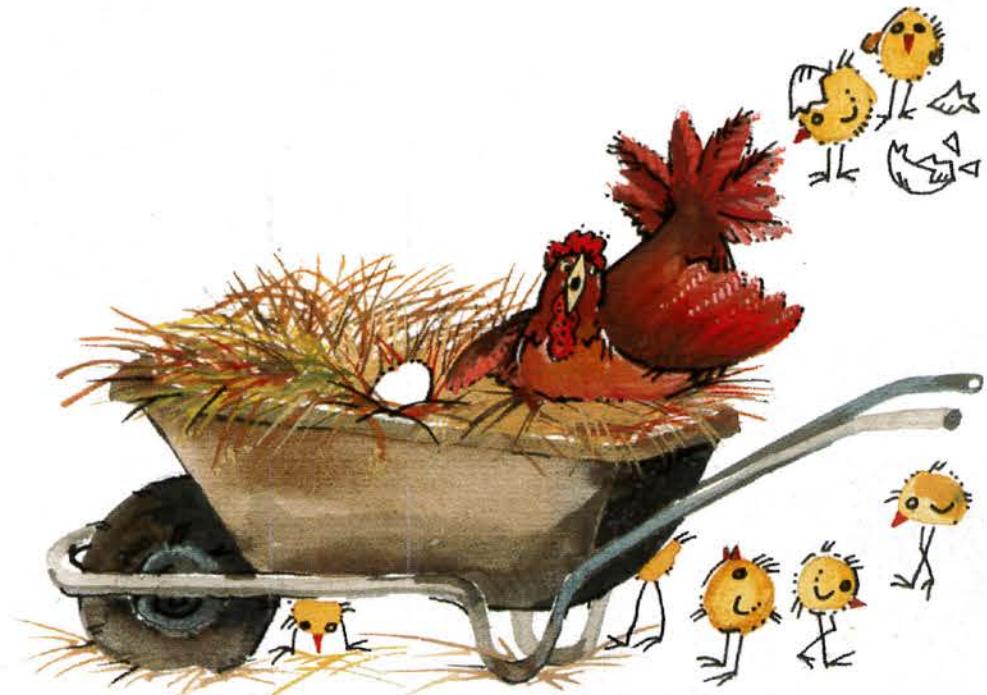
Deklice prisluhnejo,
k deblom se potuhnejo
in ko pobči so na tleh,
sliši se le vrišč in smeh:
Brez besed in brez razlike
češnje menjajo lastnike.

Jajčke se rodi

*V varnem kotu kurnika,
na rumeni slamici,
na sredi, v mali jamici,
še toplo jajčece leži.*

*Ob njem je kokoška,
z očmi si ga božka,
se s kljuncem ga dotika,
stvar zanjo je velika!
Predno jajčke se rodi,
kokoška trikrat omedli!*

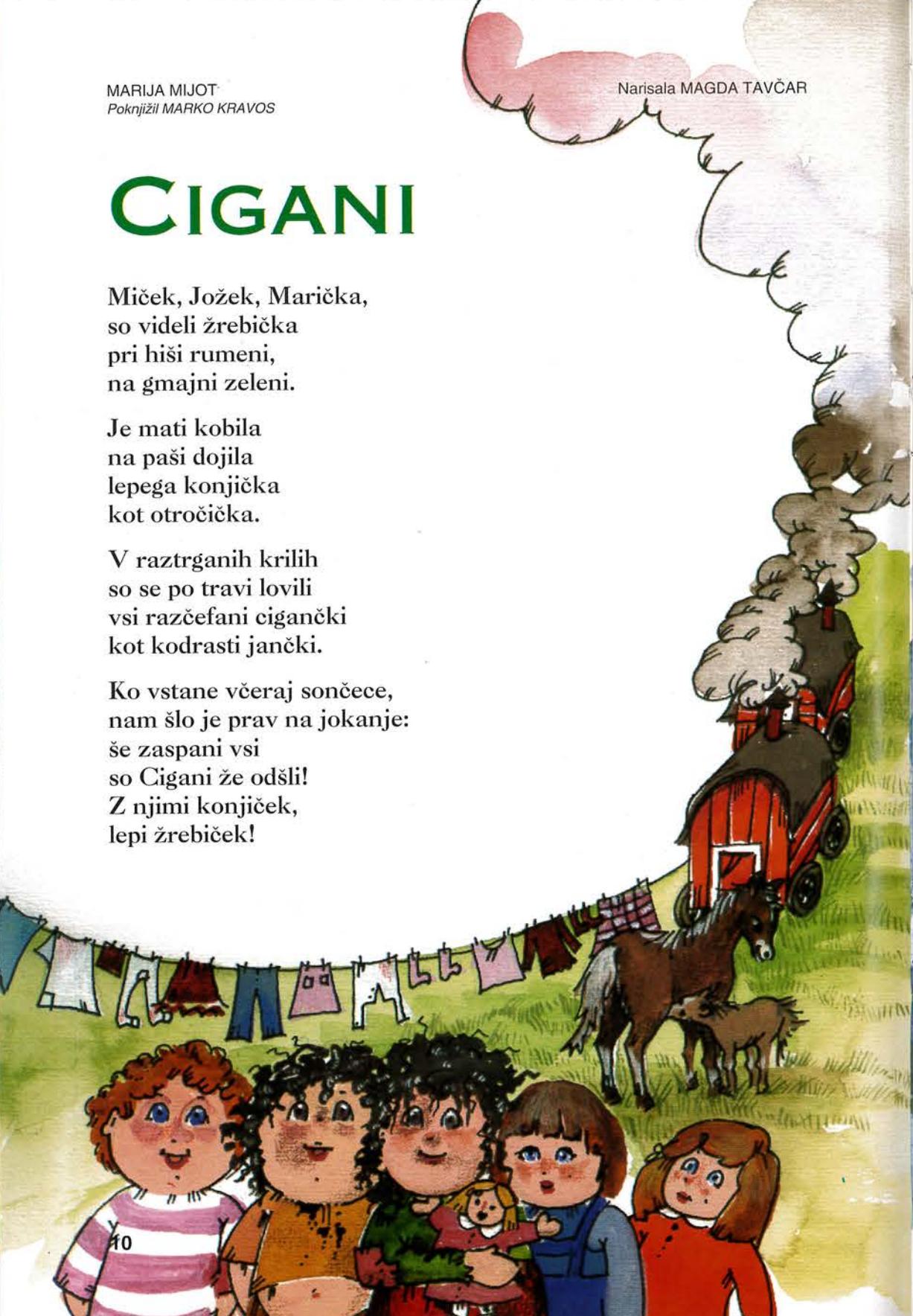
CIGANI

Miček, Jožek, Marička,
so videli žrebička
pri hiši rumeni,
na gmajni zeleni.

Je mati kobila
na paši dojila
lepega konjička
kot otročička.

V raztrganih krilih
so se po travi lovili
vsi razčefani eigančki
kot kodrasti jančki.

Ko vstane včeraj sončece,
nam šlo je prav na jokanje:
še zaspani vsi
so Cigani že odšli!
Z njimi konjiček,
lepi žrebiček!

Muca Copatarica je odšla na počitnice

Nekoga poletnega dne se je tudi muca Copatarica, saj veste, tista iz pravljice o muci Copatarici, odločila, da bo odšla na počitnice. Pometla je hišo, oprala zaveso, pobrisala police in vse copate zložila v vrsto.

"Toda," je razmišljala Copatarica, "le kdo me bo nadomeščal? Vse otroke poznam, poznam njihove copate, vem kateri otroci so bolj pridni in koga je treba včasih opomniti. Le kdo bi bil najprimernejši, da bi me zamenjal? Zajček? Ne, zajček pa res ne. Zadnjič sem videla, kako je pazil na svoje nečake. Grozno, nikjer nobenega reda. Vstali so ob dvanajstih, mali so zamudili šolo in odšli od doma brez zajtrka. Namesto kosila so imeli večerjo, ker so se ves popoldne potepali po mili volji, saj so vedeli, da je stric že skoraj pozabil nanje. Kdo bi potem še bil," je razmišljala Copatarica. Pošteno jo je že skrbelo, kako bo z njenimi počitnicami.

"Morda pa bi prosila krta, da bi zvečer pogledal po hišah, če so otroci pospravili copate pod posteljo." In je vzela pot pod noge, pa h krtu.

"Dober dan, krt. Nekaj bi te vprašala, saj ne zameriš?"

"Kar vprašaj, kar vprašaj, muca Copatarica," ji je rekел krt, ki je pravkar odložil kupček zemlje na travo.

"Rada bi odšla na počitnice, da bi si malo oddahnila in si nabrala novih moči za prihodnje leto. Mislila sem iti na morje, in sicer na Mačje otoke. Toda silno me skrbi, kdo bo skrbel za copate vseh otrok v našem mestu. Kdo jih bo krpal in čistil, iskal izgubljene in shranjeval pozabljenе. Pa sem mislila, če bi morda ti imel čas in malo dobre volje, da bi opravljal to delo, medtem ko bom jaz na počitnicah, kaj pravis?"

"Ne, muca Copatarica, res ne bi mogel. Pravkar preurejam stanovanje in še pohiteti moram, ker bova z ženo dobila otroke. Res mi je žal, toda ne bo šlo."

"Razumem, krt, nasvidenje in hvala, da si me poslušal."

"Nasvidenje, Copatarica."

"Nič, če sem že tu, bom pa stopila še do lisičice," si je mislila Copatarica.

"Tok, tok," je potrkala na vrata lisičinega doma. Toda, tudi ta jo je odslovila rekoč: "Mja, tega pa jaz ne bom utegnila, mja. Zadnje čase sem zelo zaposlena, mja, namreč, začela sem s posebno shujševal-

no kuro, da si ohranim svoj košati rep, mja, Copatarica, res ne bi zmogla tega težkega dela in še, oh, ja, mja, te hude kure. Pozdravljenja!"

"Ojoj," je bila že vsa obupana muca in kar na jok ji je šlo. "Stopim še do svoje sorodnice muce Potepinke, morda pa mi bo ona pomagala."

Potepinko je srečala v trenutku, ko je ta odklepala vrata svojega doma.

"Pozdravljenja, sorodnica!" jo je nagovorila in tudi njo zaprosila, če bi namesto nje skrbela za copate otrok v tistem mestu.

"Joj, mjav, meni je zelo žal zate, mjav, toda jaz moram jutri nujno na Konec sveta, mjav. Nasvidenje," je še rekla in odhitela pripravljat popotne torbe.

"Nasvidenje," je zaklicala Copatarica, po licih pa sta ji pritekli dve debeli solzi.

"Oh, kaj naj storim, le koga naj še prosim za pomoč?! Ja, kako sem jaz pozabljava, oh, saj res! Saj imajo otroci vendor še mamicice in očete. Napisala jim bom pisma." Tako so naslednjega dne vsi starši dobili pisma:

"Dragi starši! Rada bi odšla na počitnice na Mačje otoke in zato vas lepo prosim... Vaša muca Copatarica."

Vsi starši so muci brž odpisali, da bodo za vse poskrbeli in ji zaželeti veliko sonca in slane morske vode. Tako je tudi muca Copatarica odšla na počitnice na Mačje otoke, kamor si je tako iz srca želeta.

"Lepo se imej muca Copatarica in hitro se vrni," so ji naslednjega dne mahali v slovo vši prebivalci mesta.

NEŽA MAURER

Narisala JELKA REICHMAN

Skrivalnice

Otroci se skrivajo:
za mamin hrbet,
v omaro, pod mizo,
pa zunaj na dvoru
pod koš in pod cizo.
Zvečer se skrivajo
za vrata
in pod pregnjeno
posteljo.
A najraje se skrijejo
– o te slike –
v očetovo staro
listnico.

Prva ljubezen

(nadaljevanje)

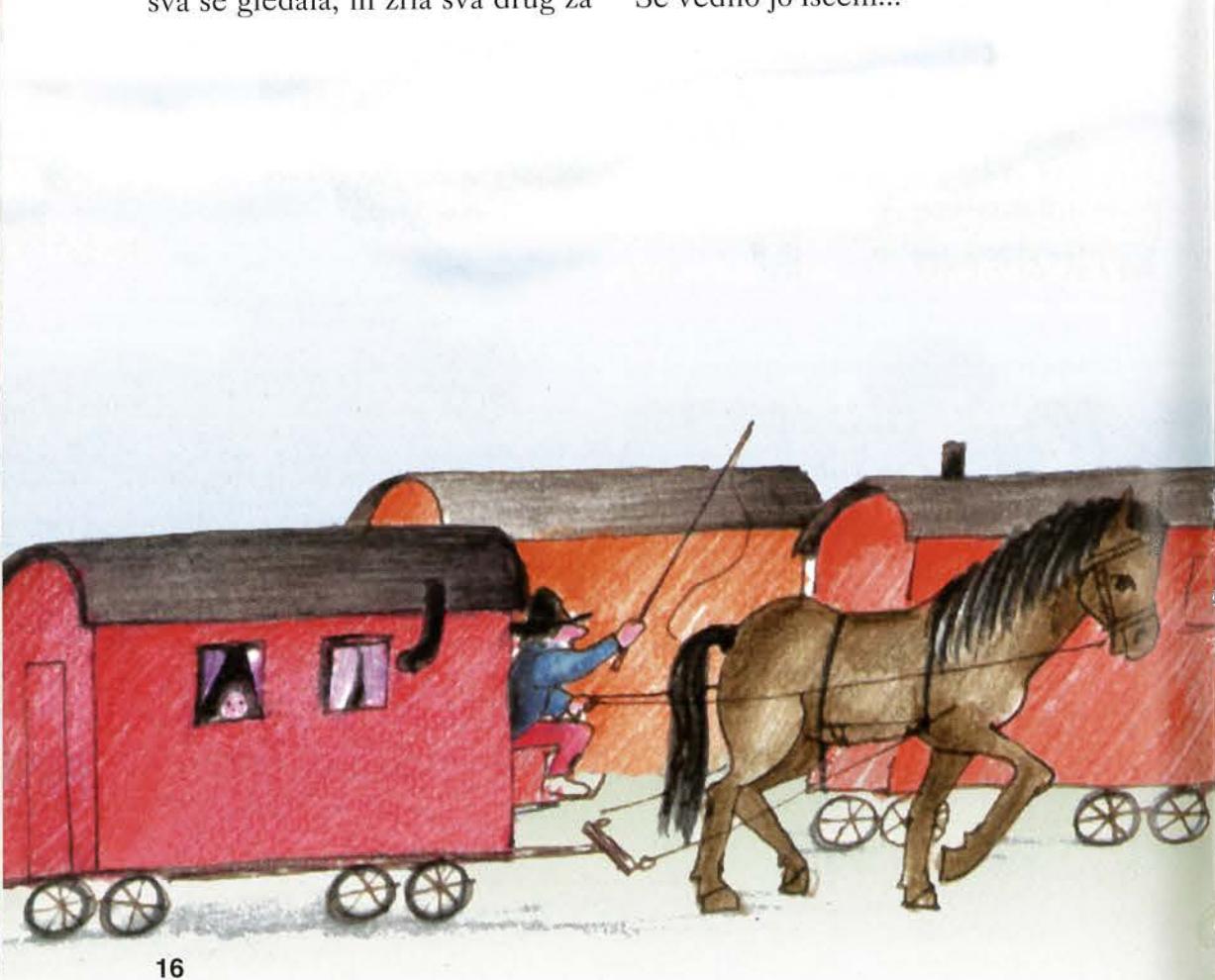
Imela je pet let in pol, jaz sedem let in dva meseca. Njej je bilo ime Lija, meni pa Marijan.

Sedem dni so bili Cigani v vasi, sedem dni sva se midva kar naprej držala za roke in hodila sem in tja kakor največja zaljubljenca, kakor Romeo in Julija, če ste že slišali za ta dva ljubimca. Gledala sva se v oči, kar naprej sva se gledala, to je bilo tako čudno, in kar naprej sva se držala za roke, vsi drugi pa so se nama smeiali: smejala se je vsa vas, smeiali so se moji prijatelji, smejala se je mama, smeiali so se Cigani, smejal se je moj oče... Ampak midva nisva nič videla, nič slišala in, kar je še najbolj čudno, skoraj nič nisva govorila. Pravzaprav sploh nisva govorila. Res nisva, ker nama ni bilo treba. Samo pogledala sva se in že sva si z očmi vse povedala; kar je čutila ona, sem čutil jaz, kar sem mislil jaz, je razumela ona. Oh, to je bilo tako čudno. Nič nisva vedela o življenu, nič o svetu odraslih, pa sva bila vseeno resno zaljubljena, bila

sva eno srce, ena svetloba, ena pot. Kako dolgo je trajala najina ljubezen? Sedem dni, prav toliko, kolikor so bili Cigani v vasi. V ponедeljek so začeli razdirati vrtiljak in vse druge naprave. Midva pa sploh nisva mislila na slovo. Držala sva se za roko, sprehajala sva se okrog ribnika, čutila sva drug drugega, gledala sva sonce in oblake, gledala labode na vodi, poslušala krike divjih gosi... in bila sva brezmejno srečna. Sploh se nisva poljubljala ali objemala in nisva se nič stiskala, sploh nič takega nama ni prišlo na pamet. Le sprehajala sva se in se gledala in se držala za roki in cel svet je bil nadin in razen naju ni bilo nikogar drugega na tem svetu.

Nič se nisva dogovorila, nobenega načrta nisva skovala. Zvečer sem zlezel na tretji voz in se skril med ropotijo, v torek zjutraj pa sem odpotoval z njimi v veliki svet. Seveda so me starši iskali, klicali, spraševali so Lijo: Kje je Marijan? Si ga videla? Nič, je odgovarjala, nisem

ga videla, ne vem, gledala jih je nedolžno in odkimavala.

Odropotali smo zgodaj zjutraj in še istega dne prispeli v veliko mesto in tam so me seveda odkrili, ko so raztovarjali voz. Lija je takoj stopila k meni, prijela sva se za roke, šla sva na sprehod po dolgi, široki ulici, in ko sva se vrnila, sta tam že bila dva policaja, zgrabila sta me in me porinila v avto... Lija je stala na pločniku, nemo sva se gledala, kakor dve drobni živalici sva se gledala, in zrla sva drug za

drugim, dokler ni avto zavil za vogal. Takrat se je v meni nekaj pretrgalo in v duši zakričalo, bil je to krik najhujše bolečine. Nihče ga ni slišal, le Lija, le jaz.

Kako je bilo doma? Zbolel sem. Pet dni nisem nič jedel in mama pravi, da bi skoraj umrl. Kako je bilo z Lijo, tega ne vem.

Takšna je bila moja prva in edina ljubezen. Še danes ljubim to drobno in skuštrano dekletce, pa ne vem, kje je, kod hodi.

Še vedno jo iščem...

JELKA BAKULA
Narisala JASNA MERKÙ

*Iz vodnjaka lepih sanj
vedro sreče dvigamo.*

*Vedri dnevi, vedri časi,
dviga vedro se počasi.*

*Dobra sreča, da ne mine.
Dobra sreča iz globine.*

*Očka naj si jo zajame,
da nas spet lahko objame!*

*Mamica naj jo izpije
in še solzo si izmije!*

*Nam pa vsem za lahko noč
še poljub in novo moč!*

Prepirljivi prsti

Povsod na svetu pride do prepira in iz njega nastane marsikaj sramotnega.

Nekoč so se sporekli tudi prsti na roki. Takrat, v starih časih, so se še drugače imenovali kot danes. Najstarejši, ki se je tudi držal bolj sam zase, je bil Pal. Drugi je bil Kazal in si je velikokrat vrtal po nosu. Tretjemu je bilo ime Sredin, ker se je pač rodil v sredo: on sam pa je vsem razlagal, da je Sredin zato, ker je srednji sin.

Njega se je vedno držal Prstàn, ki je bil rad lep in počesan.

In potem je bil z njimi tudi Mezin – potepin, ki je bil najbolj nagajiv in otročji. Bil je najmanjši, zato pa je imel najdaljši jezik.

Lepi Prstàn je nekoč spoznal neko belo kost. Bila je ljubezen na prvi otip. In ker je bila kost sklepna, je hitro sklenila, da se vzameta. Da bi Prstàn ne pozabil na poroko, mu je nataknila zlat obroč okrog vratu.

Prstàn je ponosno nosil prstan, ostali prsti pa so kar pokali od zavisti.

– Prstàn je zaljubljenec, Prstàn je zaljubljenec, – se mu je posmehoval Mezin.

– Ti si pa nevoščljivec, – mu je zabrusil Prstàn nazaj.

– Vsak zaljubljenec je norec, – je pomodroval Pal.

– Ti si pa večni samec in domišljavec, – je Palu zrekel Sredin.

Pal mu je namreč že od nekdaj šel na jetra, ker je frcal z njim, kot bi bil navaden frkolin.

– Tak lažnjivec me že ne bo žalil! Vsem razлагаš, da si srednji prst, skupaj ste pa samo širje. Mene nikoli več ne štej med vas, ti bebec! – je rekel Pal.

– Ohoho! Ti ti ti si pa res domišljavec, – se je vtaknil v zmerjanje še Kazal.

– Če sem jaz domišljavec, si ti nemaren smrkavec, ker si vedno vrtaš po nosu. In še izdajalec in tožilec povrhu! – Tako ga je grdo zafrknil nazaj Pal.

Mezinu se je imenitno zdelo, da je zakuhal tak gromozanski prepir. Kar po kolenih se je tolkel od veselja, da je nastal tak hec:

– Bebec, zaljubljenec, domišljavec, norec, tožilec, smrkavec, cepec, izdajalec, nevoščljivec – je odmevalo vsevprek in daleč naokrog.

Takrat pa je bilo njihovi rodni roki dovolj:

– Da vas ni sram! Tako zmerjanje, pa pod isto streho živite! Sam -ec -ec -ec -ec -ec vas je. –

To je slišal nek človek, ki si je takrat tiščal dlan k ušesu. Revež je namreč hotel ob vsem tistem hrupu zaspasti. Od jeze je zato pri taknil vsakemu od prstov tisti ec na konec.

Tako nosijo do današnjih dni palec, kazalec, sredinec, prstanec, mezinec sramotni znak na imenu, in vsakdo takoj zve za njihovo prepirljivost.

Da pa nosi tudi Slovenec ta ec na repu, pa ni ta pravljica o prepirljivih prstih prav nič kriva.

Sračje gnezdo

V sračjem gnezdu
je zaklad,
sveti se
srebrn in zlat.

Mame srake
ni doma,
po opravkih
je odšla.
Preden se je
poslovila,
srakicam je
naročila:
"Le pazite
na zaklad,
da ga ne odneset
tat!"

Srakice pa so
vesele
se po gnezdu
zavrtele,
pozabíle
na zaklad,
pa ga je odnesel
tat!...

Mama sraka
je kričala:
"Kaj vam bom
za doto dala?!"

— Mamica,
le brez skrbi!
Dote brž si
nalovimo,
ko iz gnezda
odfrčimo, —
saj smo srake
kakor ti! —

Besedne družine • • • • • • • • •

SREČEN LET

Gotovo poznate igro leti, leti, leti. Kaj vse lahko leti? Ptica, letalo, javorovo seme in še kaj. Na naravoslovnem dnevu **letajo** otroci kdaj okrog kot na pol divji; tako potacajo veliko dragocene trave, namenjene za krave. Na **izletih** ni nič bolje, kar pomeni, da je s kravjega stališča zelo slabo.

Baloni letijo visoko, visoko in jih ni več nazaj. Kdor ima kaj prihranjenega cvenka, naj se pripravi za izlet nad oblake in naj obišče Amsterdam. Dobimo se na **letalnišču**. Potovanje z **letalom** je zelo prijetna stvar. Prijazne stevardese vsakomur posebej želijo **srečen let**.

V neznani kraj lahko **poleti** tudi papirnati zmaj.

Vzemite **zalet** in skočite čim dlje. Počasi, počasi, **zaletavost** se maščuje! Vesele **prelete** uprizarjajo lastovke in druge ptice. Znan je še neke vrste prelet. Z ostrom očesom po napisanem besedilu kot lov za manjkajočimi

vejicami. Ob koncu **šolskega leta** vam ga toplo priporočam.

Letalci in **letalke** ne smejo poznati strahu, ampak samo previdnost. To velja tudi za športnike na snežnih **letalnicah**. Za pravšnje **zaletišče** je treba poskrbeti celo z matematičnimi računi, če verjamete ali ne.

Naporno je tudi za mamo, ker ima večkrat toliko dela, da kar **odletava**. Drugi družinski člani raje **zletijo** na prostost, kot da bi ji pomagali.

Junija začnemo vsi premisljevati, kje bomo preživelvi pasje dni.

Letí, letí, letí!

Iz iste besedne družine so let, leteti, letalo, letališče, letalski, letalnica, letalec, letalka, zalet, polet, prelet, nalet, zaletavost, zaletišče, zaleteti se, prileteti, poleteti, odleteti, izlet.

Pišite Galebu, ali ste v počitnicah letali, jadrali, plavali, deskali, hribolazili, pohajkovali, potovali, kmetovali, braли, sahiriali ali – bognedaj – od dolgčasa umirali.

Bučman

“Babica, a mi boš kupila kolo?”

“Nimam denarja...”

“Babica, zakaj pa ne kupiš denarja?”

Moja sestra je slišala najin pogovor in mi je rekla: “Joj, ti si pa res pravi bučman...”

Bučman???

“A je to bučin mož?” sem vprašal mamo.

???

“A je to človek, ki sadi buče v vrtu?” sem vprašal očeta.

“Star si že pet let in bi moral sam vedeti, da človek, ki sadi buče, ni bučman, da tisti, ki sadi zelje, ni zeljar, tisti, ki sadi čebulo, pa tudi ni čebular...”

“Včeraj sem gledal, kako miličnik Luka, naš sosed, sadi čebulo...”

???

Buče in zelje so zadnji rastlinski stanovalci na naših vrtovih.

Ne morejo jim škoditi niti svetle srebrne iglice prvega mraza, niti dolgotrajen dež iz mračnih in težkih oblakov v jeseni.

Že otrdele buče smo otroci odtrgali od uvelih in žilavih plazečih se stebel. Iz buč smo delali svetilke.

Kako se to napravi?

Z ostrim nožem moraš zarezati v bučo izpod držaja, s katerim se je držala stebla, in z žlico pobrati iz njenega trebuha vso vsebino, nato pa spet z nožem izrezati odprtine, podobne očem, ustom in nosu, na dno pa postaviti košček sveče. S pletilno iglo moraš izvrtati dve luknjici, skozi kateri boš potegnil vrvico. Odsekani del buče služi za pokrov svetilke. Ko prižegeš svečo, svetilka iz buče sveti skozi svoje oči, usta in nos.

Kdor divja s tako svetilko skozi sadovnjake in vrtove, mora kar se da grozljivo hukati:

“Uuuu! Hu-hu! Jaz sem duh!
U-hu-huu!”

“Joj, vsi se me bojijo! Ker skozi noč teče nekdo strašen!” je nekoč mislil neki svetilkar.

Tedaj pa je videl, da se mu bliža še eden, ravno tako strašen, nato še eden in še eden...

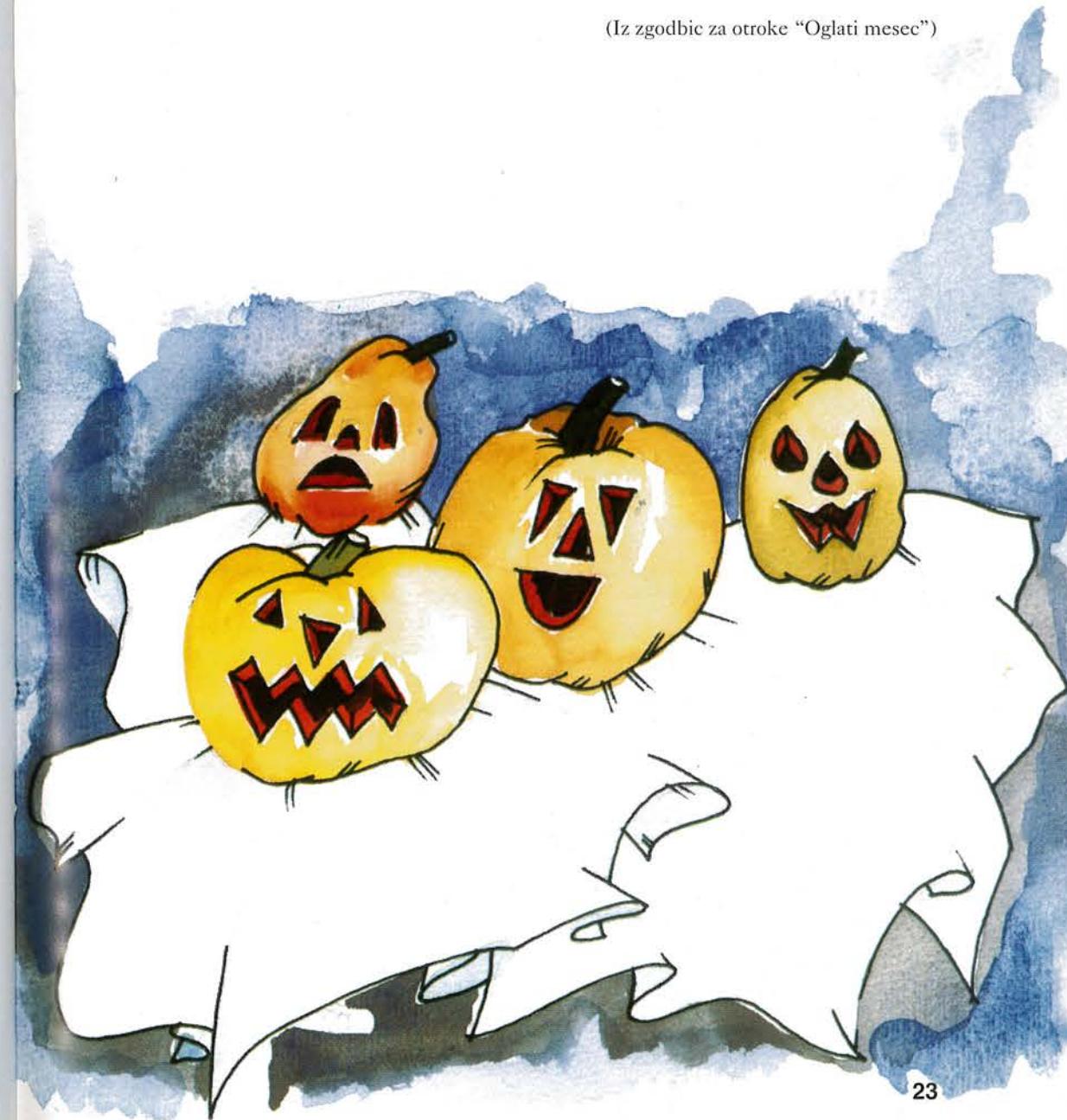
Ravno v tistem hipu se je z vrha jablane in skozi suhe veje začelo kotaliti proti zemlji eno od zadnjih, neobranih jabolk...

“Ponk!” je odmevalo skozi noč.

Svetilkarje je mrzlo spreletelo po hrbtu... A kak trenutek potem so se že veselo smeiali. Saj je smešno, če je strah tudi tiste, ki bi radi prestrašili nekoga drugega.

“Ko pride jesen, so včasih noči polne strahov,” je pomislil tisti svetilkar. “In polne smeha.”
(Dragi bralec, ali zdaj razumeš? Kdor si naredi svetilko iz buče, ni bučman, ampak svetilkar.)

(Iz zgodbic za otroke “Oglati mesec”)

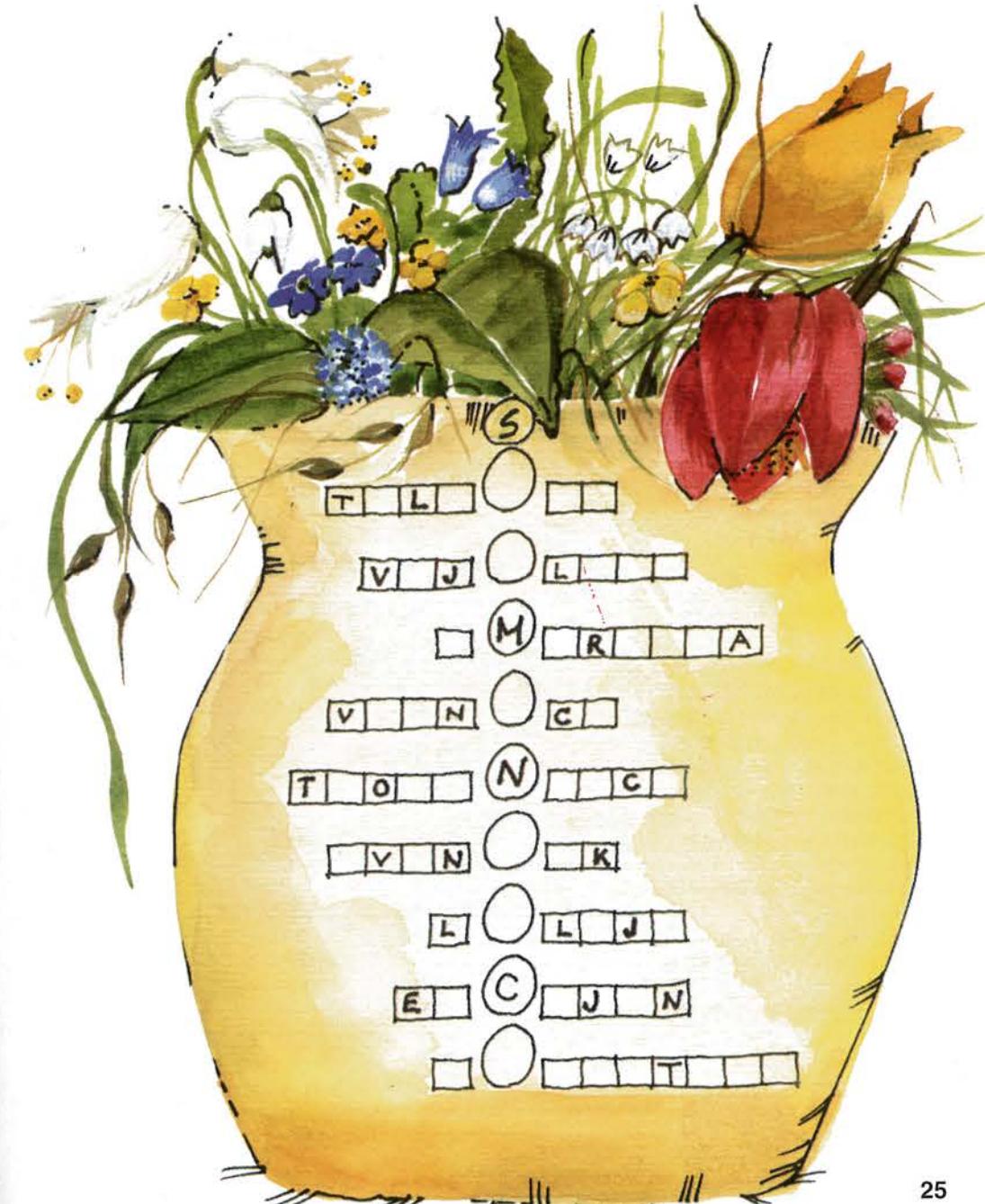
O zelenjavi · · · · · · · · · · · · ·

GRAH

Grah je doma iz starega sveta in je ena najstarejših kultur nasploh. Bil je med osnovnimi živili prvotnih ljudstev in antičnih civilizacij. Najstarejši primerki graha so iz neolita. Grah iz tega obdobja so našli v izkopaninah tudi na Hrvatskem. Meditersko vrsto graha, ki jo danes gojijo v delti Nila ter jo poznajo tudi v Alžiriji, so našli v grobnicah egipčanskih faraonov, in prav to sorto so verjetno gojili tudi Grki. Rimljani so ga poznali, čeprav so raje jedli manj mile vrste stročnic, npr. grašico. Vrsta majhnega graha je v Indiji najpomembnejša stročnica. Iz nje delajo kolače, pudinge in pikantne jedi. Na Kitajskem so spoznali grah precej kasneje, na kar spominja tudi beseda, rečejo mu namreč mohamedanski grah.

Križanka cvetice

V Evropi, kamor je grah prišel iz Azije v začetku srednjega veka, ga omenjajo kot vrtinino šele leta 1536. Veljal je za postno jed, čeprav so ga imeli raje kot fižol ali lečo. Sušili so ga, da bi imeli zaloge, kadar je prišla lakota. V Angliji je bil grah že pred normanskim vdorom najvažnejša povrtnina in se njegova priljubljenost ni nikoli zmanjšala. Še danes iz graha, ki mu pravijo carlin, kuhajo poseben puding, prav starodavno jed. Na cvetno nedeljo, ki ji po grahu pravijo tudi Carlin Sunday, pa jedo namočen in na maslu spečen grah s sladkorjem in rumom. Na britanskem otoku je grah tako priljubljen, da ima v znak spoštovanja 17. februarja svoj "rojstni dan". Prednika graha niso našli. Najbrž so ga ljudje najprej gojili v zahodni Aziji, južno od Kavkaza do Irana. Divji grah pa raste tudi v hribovju Afganistana in v Indiji. Grah danes sadijo prav povsod po svetu. Najbolje rodi, kar je nenavadno, v Oceaniji. V zvezi z grahom so razne vraže in verovanja. Kdor na primer v enem grahovem stroku najde eno zrno ali pa devet, bo srečen, ker zelen grah simbolizira srečo. Sanje o posušenem grahu napovedujejo poroko. Z grahom imajo številni narodi in seveda tudi Slovenci vrsto pregovorov in rekel. Na primer: "smeje se, kot bi grah stresel", "kot grah debela bradavica", "kot grah velik" itd. Tako kot fižol je tudi grah našel svoje mesto v ljudskih pravljicah; vsi poznamo znamenito pravljico Princeška na zrnu graha, ki jo je napisal Hans Christian Andersen in ki pripoveduje o občutljivi kraljični.

Šolarji pišejo • • • • •

NAŠI POUČNI IZLETI

IZLET V VAL CAVANATO

S šolskim avtobusom smo se peljali v Val Cavanato. Dolgo smo čakali ta izlet, saj je nekaj krat odpadel zaradi slabega vremena. Bil je jasen in sončen dan. Vožnja je bila precej dolga, v avtobusu je bilo vse živo. Naš vodič je bil gozdni čuvaj gospod Humar. Z glavne ceste smo zavili v Fossalon. Ustavili smo se pri morju, vodič je povedal, da se tu ustavlajo ptice. Priporočal nam je, naj bomo tiho, da se ne bi ptice preplašile. Od tam se je videlo istrsko obalo in mestece Piran. Peljali smo se dalje ob morju. Videli smo labode, ki so spali. Videли smo galebe, črne liske, žličarke, čaplje in divje gosi. Pozneje smo hodili po beli cesti, dokler nismo prišli do opazovališča. Opazovališče je bilo trinadstropno. Ob morju je bilo vse polno ptic. Zraven smo videli tudi izliv Soče. Ko smo prišli v šolo, smo se pogovarjali o izletu. Jaz bi se rada vrnila spet tja.

Erika Buzin, 3. r.
OŠ "P. Butkovič Domen"
SOVODNJE OB SOČI

NA VRHU SV. MIHAELA

V torek smo šli na Vrh sv. Mihaela. Z avtobusom smo se ustavili na Debeli grizi. Od tam je bil lep razgled; videli smo, Furlansko nižino, Podgoro, Sočo in del Gorice. Potem smo šli v gozd in smo videli razne rastline: domači kostanj, črni bor, hrast, ruj, brin, robinijo, jesen, črni gaber in robido. Tam je bil spomenik, na njem so bila vklesana imena padlih vojakov. Potem smo šli v muzej I. svetovne vojne in smo videli polno slik, puške, razno orožje in čelade. S šolabusom smo se peljali do vrhovske šole. Pоздравili smo učence, nato smo šli na travnik in smo se igrali in tekali. Našli smo tudi užitne gobe.

Denis Galliussi
3. r. OŠ "P. Butkovič Domen"
SOVODNJE OB SOČI

BILI SMO V GOZDU NA ŠANCI NAD PEVMO

V torek, 30.3.1993 smo šli v gozd na Šanci. Na začetku smo videli forsiti, grm je bil ves rumen. Malo naprej smo zagledali telovadno orodje. Šli smo na gred za ravnotežje, in skoraj vsi smo padli z nje, razen Mattea. Ko smo šli naprej, smo videli potiček, poln odpadkov. Blizu potoka so rasle podlesne vetrnice, trobentice, zeleni teloh, mrtve in pekoče koprive. Koprive so bile višje kot druge cvetnice. Ko smo prišli na konec gozda, smo videli gostilno. Gostilna je bila zaprta. Ustavili smo se na igrišču. Potem pa smo se vrnili s šolskim avtobusom domov.

Alex Francescotto
3. r. OŠ "P. Butkovič Domen"
SOVODNJE OB SOČI

V GOZDU NA ŠANCI NAD PEVMO

V torek smo šli v gozd. Ob poti je bilo razno orodje za telovadbo. Najprej smo zagledali gred za ravnotežje. Potem smo šli naprej in smo videli cvetnice: podlesne vetrnice, trobentice, zeleni teloh, pljučnik, drobnjak, mrtvo koprivo in jetnik. Od daleč smo videli konje in smo tekli k njim, eden je prišel blizu in smo ga slikali.

Učitelji so dovolili, da se pojgramo in pomalicamo. Potem smo šli na dolgo pot, bili smo zelo utrujeni. Prišli smo do njive, kjer so bila drevesa in trte. Tam blizu je bila kmečka hiša, kjer smo se lahko malo odpočili in potem smo se vrnili. Igrali smo se tudi na otroškem igrišču. Ko je prišel avtobus, smo se vrnili spet v šolo.

Erika Cijan
3. r. OŠ "P. Butkovič Domen"
SOVODNJE OB SOČI

IZLET V TRST

Šli smo na izlet v Trst. Udeležili smo se ga otroci tretjega, četrtega in petega razreda. Ob deveti uri je prišel šolabus na šolsko dvorišče. V njem so bili otroci vrhovske šo-

le. Vožnja je bila nekoliko dolga. Ko smo prišli v razstavišče, nas je vodič lepo pozdravil. Začel nam je razlagati o Antarktiki. Med razlagom smo si ogledovali slike na panonjih. Na ogled so bili šotori, hišica-laboratorijski sani, oblačila za posebno življenje na južnem tečaju.

Gospod, ki nam je govoril, sodeluje v ekipi italijanskih raziskovalcev Antarktike. Pričeval nam je o pingvinih, mrožih in o ribah, ki tam živijo. Te rive se razlikujejo od naših, ker imajo belo kri zaradi mrzlega podnebja. Na razstavi smo se naučili dosti novega. Zame je bila razstava malo dolgočasna.

Najbolj mi je ugajal tisti avto, ki ga rabijo za vožnjo po snegu.

Erik Terpin
3. r. OŠ "P. Butkovič Domen"
SOVODNJE OB SOČI

MOJA PRIJATELJICA ELIZABETA

Imam veliko prijateljic, ena izmed njih je tudi Beti. Tako jo samo kličemo, sicer je njeneno celo ime Elizabeta. Ima rjave lase in zeleno rjave oči. Najraje ima oblečeno rožnato trenirko.

Je nasmejana, pa se vseeno večkrat kuja in jezi. Rada ima živali. Doma skrbi za psa in mačke. Vsako leto komaj čaka, kdaj bo njihova mačka imela mlade. Takrat zelo paži na svoje ocene, da bi mlade mucke lahko obdržala. Beti rada pleza in raziskuje. Včasih me spominja na osebo iz knjige Pet prijateljev.

Nekaterere stvari pa Beti sovraži. Ne prenese, da jo kdo kliče z njenim celim imenom. Pravi, da je starinsko in preveč dolgo. Pa še nekaj je, cesar ne prenese. To so fantje. Najraje bi se kar stepla z njimi. Beti rada bere. Pri srcu so ji posebno pustolovske knjige.

Nekateri misljijo, da Beti ne zna drugega, kot kričati in se jeziti. Pa se motijo. Do meni in mojih sošolk je vedno prijazna. Beti je posebne narave, zato je bila vedno moja prijateljica. Skratka, Beti je pač Beti.

Maša Čibej, 6. r.,
OŠ Otlica, AJDOVŠČINA

BRIGITA

Je visoke, na pogled suhe postave. Njeni srednje dolgi rjavi lasje, se ji nagajivo

zvijojo. Modre oči so okras vedno nasmejanemu obrazu. Lahko bi postala pianistka, saj ima tanke, dolge, skoraj vilinske prste. Najraje je oblečena v kavbojke in nosi lepe čevlje z visokimi petami.

Je zelo umirjena in natančna, zato nikoli ne zganja neumnosti. Rada opazuje naravo in rada dela, zato je v šoli pridna učenka. Težko ji je samo eno opravilo; grabljenje sena. Do mene in drugih sošolk je zelo razumevajoča, zato bi bilo primerno, da bi postala odvetnica. Smeje se ob dobro povedanih šalah. Nikoli se ne jezi, samo, če se skrega s sestrami.

Rada bi imela psa, a ji doma tega ne dovolijo, zato si kratek čas preganja z vragolijami svojih ljubkih mačk. Če njej zaupam kakšno skrivnost, je nikoli ne izda.

Brigita je res moja prava prijateljica, ker je vedno tako dobra do mene. Želim si, da bi dobila psa in da bi bila še naprej tako žurska prijateljica kot do zdaj.

Beti Kapež, 6. r.,
OŠ Otlica, AJDOVŠČINA

HRČEK PUHKO

Moj najboljši prijatelj je hrček Puhko. Je zelo prijazen in lep. Majhno okroglo telesce je pokrito z dolgo dlako, izpod katere kuka dva mala biserčka – očki. Pod njimi čepi majhen rožnat smrček, ki zavoha vsako dobro hrano, ali stvar. Pri hrani je velik izbirčenje. Vedno najprej poje tisto, kar mu je najbolj všeč, ostalo pa spravi v mošnjičke, ki jih ima v ličnicah. Po tej čudni navadi se tudi razlikuje od svojega sorodnika morskega prašička.

Kadar mu zaloga iz ličnic skopni, začne z zombi glodati kletko in s tem hoče opozoriti nase. Če se tedaj ne zmenim zarj, se zelo razjezi. Začne pihati in prhati in včasih tudi grize. Drugače je zelo miroljuben in postane potrit, če mu še vedno ne dam hrane. Takrat se zavleče v kot kletke in ždi tako nepremično, da včasih niti ne vem, ali je sploh še živ. Kadar ima vsega dovolj, postane zelo vesel in dobrovoljen. Pleza po rešetkah, ter se guga na notranjem ročaju kletke. Včasih mu noge zdrsne z rešetke in takrat pada kakor shop slame. Toda ne odlaša dolgo, kmalu se pobere in nadaljuje z igro. Mlačičkov še nima, prav tako še ne družice.

Imam ga zelo rada, saj se večkrat skupaj igrava najino igrico "Ugrizni me!" Toda to je le igrica. V resnici še nikoli ni nikogar ogrzel ali opraskal, saj so njegovi ostri krempeljci vselej varno skriti v blazinacih, ki jih ima na nožicah in ročicah. Rada imam tudi druge živali, saj so živali del našega prostora, narave in gibanja.

Ingrid Kovšca, 5. r.,
OS Otlica, AJDOVŠČINA

MOJ PES ARON

Moj priatelj je pes z imenom Aron. Je bele barve z rjavimi lisami. Po pasmi je istrijanec.

Nekega sobotnega jutra, ko je bil še majhen, sva šla na sprechod. On je tekal pred mano, jaz pa sem počasi hodil za njim. Ker se nama ni nikamor mudilo, sva se ustavila ob visoki travi. Tam sva se igrala in nehote sem mu stopil na rep. Začel je lajati in tekati za meno. Ulovil me je in me ugriznil. Prišel sem domov. Oče mi je zavezal rano in me peljal k zdravniku. Zdravnik mi je dal obkladke in sirup. Nekaj časa sem bil na psa zelo jezen, a potem sem ga imel še raje kot prej, ko mi je mama povedala, da ne bom šel v šolo.

Mojega psa nisem še nikoli udaril, tudi če mi je ušpičil kaj groznega. Zunaj je bila gosta meglja. Pes se je odvezal in stekel čez cesto, takrat pa je pripeljal avtomobil in mu zlomil zadnjo tačko. Pes se je hotel pobrati in steči, vendar ni mogel. Oče ga je nesel v garažo in počakal en dan. Rekel je, da če drugi dan ne bo stopil na nogo, bo poklical živinodravnika. Drugi dan pes ni stopil na tačko. Zdravnik je kmalu prišel. Ovil mu je nogo in nam rekel, naj pes leži štiri dni. S psom se je srečno končalo. Ko je on ozdravel, sem pa jaz zbolel. Nato mi jih je še dosti ušpičil, a mu nisem zameril.

Dejan Krapež, 5. r.,
OS Otlica, AJDOVŠČINA

MOJA MUCA PIKA

Doma ima mucu. Zato sem jo izbral za najljubšo domačo žival. Kadar sem jezen, jo brcnem, a ona mi pobegne. Preden grem zjutraj v šolo, ji nesem mleko. Igram se z njo, tako da ji pred hišo mečem kamenčke in ona teka za njimi. Ima velike oči, je sive barve in ima košat rep. Imenuje se Pika. Kadar je potrta, se najraje skrije v svojo luknjo. Razigrana je takrat, ko se valja po mehki travi. Njena najljubša hrana je mleko in meso. V kratkem pričakujem mladičke. Imenoval jih bom Pika, Lisec, Riko in Tačko.

Mitjan Podgornik, 5. r.,
OS Otlica, AJDOVŠČINA

PRIJATELJ MUC

Moj priatelj je muc, ki mu je ime Piko. Zelo rad pije mleko in je kruh. Kadar se igra in je vesel, se valja po tleh in prede. Njegovi sovražniki so pes in druge mačke. Na nogah ima tudi spužvice, kjer ima spravljene kremplje za obrambo. Je tudi dober plezalec, zato ga moram bolj pazir. Zelo rad pospravi kakšno ptičko. Sovraži ga tudi moj stari tata, ker mu je že vse golobe pojedel. Včasih je zelo poreden. Ko vidi, da ni nikogar v hiši in da so vrata odprla, gre po stopnicah v sobo in tam zvrne kakšno rožo. Ko mama to vidi, ga zelo natepe z metlo. Potem pa ga ni tri dni domov. Ko pride, se zelo boji in mama mu da mleko in kruh. Zdaj ne gre več v sobo, ker se boji, da ga bo mama spet napeta.

Meni se zdi Piko zelo lep muc, ker je črn in ima belo liso pod vratom.

Matej Krapež, 5. r.,
OS Otlica, AJDOVŠČINA

MOJA MORSKA PRAŠIČKA

Moja najljubša žival je morska prašička. Dobil sem jo od bratranca. Najprej se mi je smilila, ker je zaprta v kletki, a sčasoma

sem spoznal, da ji nič ne manjka, ker je že od rojstva zaprta.

Ko sem neko jutro prišel v hlev, sem videl majhne glavice s svetlečimi očmi in s srebrom posuto dlako, majhne živalice. Seveda, prašička ima mladičke! Nekaj časa si nisem upal bližu, potem pa sem ji vzel enega mladička. Mirno je čakala, potem pa je postala nemirna. Vrnil sem ji mladička. Opazoval sem jih, kako so se hranili, ona jih je potprezljivo in lepo učila hoditi.

Drugi dan sem tekel že navsezgodaj opazovati prašičko z mladički. Potrta je čepela v kotu. Eden mladič je mrtev ležal ob njej. Bila je žalostna, ker je izgubila mladička. Ves dan ni nič jedla. Naslednji dan jo je že minila žalost, spet je bila razigrana. Ves dan so se podili po kletki. Ker mladički še niso znali teči, so se prekopicavali, valjali in delali vsemogoče stvari. Bili so srečni. Muca bi jih kar pojedla, a ji ne uspe in ji tudi ne bo.

Andrej Ipavec, 5. r.,
OS Otlica, AJDOVŠČINA

POZIMI SEM SKRBEL ZA PTICE

Ptice pozimi zebe, zato jim napravimo krmilnice.

Rabijo tudi hrano, da lažje kljubujejo mrazu. Kadar so lačne, pridejo v bližino hiš, zato jih je treba hraniti. Nekatere ptice se selijo v toplejše kraje, nekatere ostanejo. Pozimi so nam dali v šoli sončnična semena. Z njimi sem jih hranil vsak dan. Dedek mi je napravil dve krmilnici in z očkom sva ju pritrdirla na najbližjo smreko. Tako so se navadile, da so prišle vsak dan. Nekega dne sem jih opazoval, kako so priletele na krmilnico in prva je najprej pokukala, če je v krmilnici kaj hrane. Stopnila je v krmilnico, pomolila glavico naprej, našopirila rep in začela kljuvati zrnje. Kmalu so priletele še ostale. Ko so se nazobale, so odletele. Rad skrbim za živali, ne samo za ptice.

Včasih moram paziti tudi na našega muca Pikija, da se ne poloti kake ptice, ker je izvrsten plezalec.

Vso mojo zimsko skrb mi sedaj ptičke vračajo. Vsak dan me prebudi ptičje petje. Že navsezgodaj siničke čepijo na okenski

polički in mi zapojejo "cicido". Tako grem v šolo vsak dan vesel.

Matej Krapež, 5. r.,
OS Otlica, AJDOVŠČINA

KOLINE

Koline so pravi domači praznik.

Pri nas doma prašičev ne koljemo več, ampak jih streljamo. V soboto, ko naj bi klali, smo nestrpno čakali mesarja. Ko je prišel v hišo, je rekel, da ne bomo nič čakali, ampak da se bomo kar lotili.

Sel je v hlev, jaz sem mu šel po pištolo. Ko sem mu prinesel pištolo, se je posmejal. Napolnil je pištolo in ubil enega prašiča. Vprašal je, ali bomo oba hkrati ubili. Oče mu je odgovoril, da bo najbolje, da kar oba. Tako smo ubili oba prašiča v nekaj minutah. Z bratom sva prinesla lestev, na lestev smo potegnili enega prašiča. Tega smo na lestvi nesli iz hleva, kjer smo imeli stol. Na stolu smo prašiča odrli. Ko je bil prašič odrt, smo ga razkosali. Vse te kose smo znosili v skedenj. Ko smo prvega razkosali, smo šli v hlev po drugega prašiča. Ko sta bila oba prašiča razkosana, je mama skuhala večerjo. Po večerji je mesar odšel, rekel nam je, da se bo vrnil naslednje jutro. Pripravil bo pršute. Klavec je vse to naredil. Mi pa smo naprej rezali za zaseko, ali po domače za zabelo in za klobase. Ko je bilo zrezano, smo se lotili mletja. Mleto meso smo premešali za klobase. Oče je dal v meso vse aromе. Jaz, brat in sestra smo vse temeljito zmešali. Jaz sem delal kepice iz mesa in za stroj. Brat je vrtel, oče pa je pazil, da je bilo vse prav v redu. Sestra Andrejka pa je rezala klobase, ki sva jih z bratom polnila. Ko smo vse klobase napolnili, smo jih zvezali in jih čez noč pustili da so se odcedile. Drugi dan z očetom odnesla klobase v dimnico. V dimnici smo klobase pustili en dan. Ta dan je oče zakuril krušno peč. Ko so bile klobase odimljene, sva jih z očetom prenesla v skedenj. Klobase smo spravili v skrinjo, nekaj pa smo jih pustili, da se bodo sušile, in da jih bomo lahko jedli suhe.

Koline so nekaj posebnega.

David Krapež, 5. r.,
OS Otlica, AJDOVŠČINA

PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo

Video kaseta za učence
OS Otlica pri AJDOVŠČINI

KOLINE

Babica mi je pripovedovala, kaj se je zgodilo, ko je **biла** ona še majhna in so imeli koline pri hiši.

Ko je prišel klavec, ni bilo moških pri hiši in je morala babica iskati po vasi moške. Ko so končno vrgli prašiča na stol, ta ni zganjal posebnega trušča in kmalu je klavec zavpil, da je s prašičem konec. Babičin oče je rekел, da bodo prašiča smodili in tako je klavec šel s šopom prižgane soli proti prašiču, saj takrat plina še niso poznali. Ko je začel prašiča smoditi, je ta naenkrat vstal in hajd v dir po vasi. Odprtih ust so strmeli za dirjajočim prašičem in prvi je prišel k sebi mesar. Prašič se je sredi vasi zgrudil in takrat je bilo res po njemu. Takrat so se že začeli zbirati vaščani in smeha ni bilo ne konca ne kraja, le klavec se je v zadregi čohal po glavi. Tudi jaz sem se od srca nasmajal babičini zgodbi. Jaz sicer česa tako razburljivega nisem doživel, bilo pa je le hecno, ko so imeli koline na očkovem domu. Ko so privlekli prašiča iz hleva, da bi ga dali na stol, je stricu, ki je držal zadaj, spodrsnilo na snegu in dvignil je vse štiri od sebe. Tako smo se smejavali, da so mi solze tekle in tudi drugi so si dali duška, ko je bil seveda prašič na "gvišnem", kakor pravijo po domače, zaklan.

Taki so moji in babičini spomini in vsako leto težko čakam kolin pri moji babici, ker vedno upam, da se bo kaj zabavnega zgodilo.

Matej Krapež, 5. r.
OŠ Otlica, AJDOVŠČINA

KOLINE

Koline imamo,
a klati ne znamo,
mesarja pa ni,
prašiček živi,
nam fige moli.

Mesar je prišel
prašička ujel,
a kaj nam to mar
klobase so v dar.

Brigita Krapež, 6. r.,
OŠ. Otlica, AJDOVŠČINA

KOLINE

Pri nas smo sredi decembra zaklali prašiča. Oče je poklical po telefonu sosedje, naj ga pridejo držat. Nato pridejo k nam. Sosed je rekjal: "Matejka, pridi držat prašiča za rep." Jaz sem mu odgovorila: "Ne, jaz ne bom držala prašiča za rep, ker je tam najbolj gnusno.

Mateja, 4. r.,
OŠ Otlica, AJDOVŠČINA"

V GOZDU

Zajčki, ježki, veverice,
že kričijo juhuju,
zdaj pomlad je zopet tu.
Lovec pride, pok, pok, pok,
ustraši se ga vsak otrok,
vse živali skok, skok, skok,
lovec ostane praznih rok.

Romina Sedmak, 3.b r.,
OŠ "Milojka Štrukelj"
NOVA GORICA

KONJIČEK

Konjiček dela hi, hi, hi
jaz mu rečem lep si ti.
Konjička pa postane sram,
zato skoči v beli dan.

Anja Ščuka, 2.a r.
OŠ "Milojka Štrukelj"
NOVA GORICA

NAŠ MAČEK

Naš maček je Muri
in miške lovi,
kokoši preganja,
se kužkov boji.

Ko njemu pritečem,
vesel se mi zdi,
se k nogam mi stisne,
me proč ne pusti.

Manja Leban, 2.a r.
OŠ "Milojka Štrukelj"
NOVA GORICA

MOJ DOM

Stanujem v najvišjem nadstropju velike stolpnice, ki stoji v ulici Gradnikove brigade. Stolpnica je obdana s številnimi stanovanjskimi bloki. Pred vhodom ima športno igri-

šče. Med bloki so pločniki in potke, ob katerih so zelenice.

Po šoli me doma čaka veliko opravil in obveznosti. Najraje pa imam urice prostega časa, zato so mi najljubše sobote. Takrat malo dlje poležim, čez dan gledam televizijo, rada pa tudi pomagam mami pri raznih gospodinjskih opravilih. Najraje od vsega pa igram na sestrin synthesizer.

V svojem domu sem srečna in se imam lepo. Najbolj mi je lepo, ko je doma cela družina in si oče in mama vzameta čas za skupne družabne igrice. Od teh pa imam najraje tombolo.

Minka Gortnar, 3.b r.,
OŠ "Milojka Štrukelj"
NOVA GORICA

JEŽ

Jež je ljubka, plaha in bodičasta živalica. Živi v podrasti, kjer je gosto grmičevje, suho dračje in štori posekanih dreves. Če ni primernega prostora za dom, si bivališče zgradí sam. 30 cm globoko v zemlji izbere votlinico, ki ima en izhod na južni in enega na severni strani. V to votlino si znosi hrano in listje.

Jež je ovalne oblike. Na zgornji strani ima vse polno ostrih bodic na spodnji pa mehek kožušek. Ima štiri kratke noge in zadaj neopazen repek. Jež ima tudi šilast smrček, majcene oči in ušesa. Jež je nočni lovec. Zato ponoči lovi in išče plen, podnevi pa trdno spi, da ga nobeden ne vidi. Hraní se s hrošči, kobilicami, z mišmi, črvi in vseh vrst žuželkami. Kdaj pa kdaj mu tekne tudi sadje.

Ježevi sovražniki so: lisica, mačka in še kakšna žival. Brani se tako, da se zvije v bodičast klobčič. Ampak lisica je preveč zvita in zato ga spravi v vodo ali v bližnji potok. Jež se v vodi odpre in lisica ga zgrabi za kožušek, ga potegne iz vode, in nato poj.

Romina Sedmak, 3.b r.,
OŠ "Milojka Štrukelj"
NOVA GORICA

✿ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✿ PIŠITE! NAJ-spise nagrajujemo ✿

Vidéo kaseta za učence

OŠ "Milojke Štrukelj" v NOVI GORICI

DVE MRAVLJI IN METULJČEK

Nekoč je metuljček videl dve mrvavlji, ki sta se tepli. Šel je k njima ter vprašal, kaj je povzročilo prepir. Cufo mu je rekел, da se ga to ne tiče. Cafo pa je rekel, da se tepeta, ker je Cufo ukradel semence. Metuljček se je ujezil, vzel semena in jih odnesel proč. Cufo in Cafo sta se nehala tepsti, si dala roko ter zakričala:

"Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima!"

Ingrid Bianchi, 5. r.

OŠ "Franc Bevk", OPČINE

MALI PTIČEK

Nekega žalostnega dne je lovec ubil ptico, ki je nekaj dni prej zvalila iz jajčec mlačičke. Ko so se ptički rodili, so imeli samo očeta, ta pa je bil malo s svojimi otroki. Otroci so bili pravi razgražači. Dvakrat na dan so padli iz gnezda ter nato jokali:

"Oh, joj, kako boli hrbenica! Ti si kriv, ti si kriv..." Nato je prišel oče in jih umiril. Vsak dan so se pretepalni in raznesli gnezdo.

Nekega dne se je oče poročil z lepo ptico. Od tistega srečnega dne so otroci vedno ubogali novo mamo.

Patrick Babudri, 5. r.

OŠ "Franc Bevk", OPČINE

BASEN

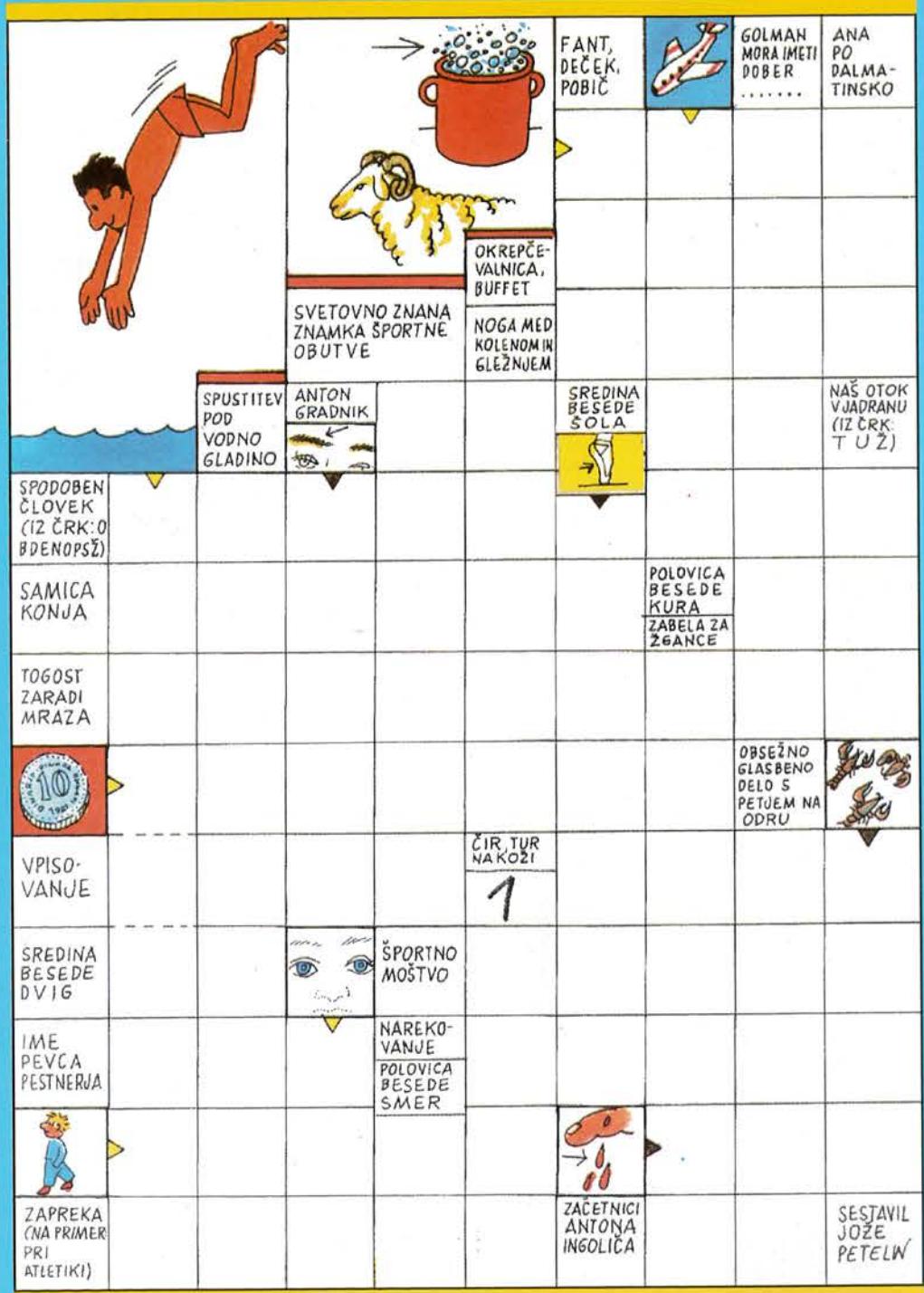
Nekoč se je zgodilo, da je na češnji zrasla samo ena, a čisto rdeča češnja. Kos in kosovka sta imela na tej češnji gnezdo in v njem malega mlačiča. Ko sta zagledala sedež sta se vanj zasanjala.

Neko sončno jutro se je kosovka zatelela v češnjo in kos, ker je bil nanjo ljubosmen, se je začel jeziti na kosovko. Med pričkanjem je mali kos pojedel češnjo, saj je dozorela in padla naravnost v gnezdo.

Kjer se prepirata dva, tretji dobiček ima.

Eva Sancin, 5. r.

OŠ "Franc Bevk", OPČINE

Dragi prijatelji Galeba!

Predstavljamo vam perutničke, s katerimi bo v prihodnjem šolskem letu poletala naša ptica. *Od septembra do junija* je bila tema likovnega natečaja za Galebove platnice, in dokazali ste, kako vam je revija pri srcu in da ste izvrstni risarji. Komisija je pregledala preko dvesto osnutkov in za vsak mesec izbrala enega. S srečno ročico so jih pripravili mali umetniki, ki bodo prejeli lepe nagrade!

Maksi Petkovšek, 3. r. OŠ "Oton Župančič" – SV. IVAN
 Daša Bevilacqua, 2. r. OŠ "Fran S. Finžgar" – BARKOVLJE
 Nataša Školaris, 3. c OŠ Dobrovo v BRDIH
 Walter Bullo, 4. r. OŠ "Josip Ribičič" – SV. JAKOB
 Gerardo Tolentino, 5. r. OŠ "Karel Širok" – DONADONI
 Biserka Cesar, 4. r. OŠ "Pinko Tomažič" – TREBČE
 Matej Grahonja, 2. r. OŠ PESEK
 Alessandra Ban, 5. r. OŠ "Pinko Tomažič" – TREBČE
 Teja Peršolja, 3. c OŠ Dobrovo v BRDIH
 Aleksandra Carli, 5. r. OŠ "France Bevk" – OPĆINE

In še majhno presenečenje: od septembra dalje bomo v vaši rubriki objavili in nagradili še po dve risbici – naslovnici. Tudi te so že izbrane, imena dvajsetih risarjev pa naj za sedaj ostanejo Galebčkova skrivnost.

Želim vam brezskrbne počitnice, septembra, na prvi dan šole, pa na vsaki šolski klopcu – revijo Galeb!

Živila je nekoč Sneguljčica...

- Ah, ne! To pravljico že poznamo!!!
- To je druga pravljica o Sneguljčici. Začne se tam, kjer ona skoraj umre, ker jo je kruta kraljica zastrupila.

Sneguljčica, ki jo kraljica Revščica ves čas preganja, je torej ležala v krsti vsa bleda in suhcena. Sama je bila že čisto brez moči in kmalu bi jo pokopali, ko ji ne bi priskočili na pomoč palčki.

Eden ji je prinesel močnika, da so se ji napela lica in život. Drugi jo je obdaroval z

rdečo barvo, da bo lepa in zdrava tudi na pogled. Tretji, nerodnež, ji je zlil zlatorumen preko las. Četrти, nagajivec, ji je spricnil modrine v oči. Peti ji je preskrbel lepa, čipkasta oblačila, da ne bi hodila po svetu kar v žalnem krilu. Šesti ji je potem poklonil še žogo, da se bo z njo igrala in bo od veselja pela s srebrnim glasom. Ob vsem tem razkošju se je kraljica Revščica, ki ji na Krasu pravijo kar Bleda Beda, hitro pobrala.

Ste uganili? Ta Sneguljčica ni Sneguljčica ampak revija Galeb.

In dobri palčki so:

TRŽAŠKA KREDITNA BANKA, KMEČKA BANKA GORICA, HRANILNICA IN POSOJILNICA OPĆINE, KMEČKA IN OBRTNA HRANILNICA IN POSOJILNICA NABREŽINA, KMEČKO-DELAVSKA HRANILNICA IN POSOJILNICA SOVODNJE ter KMEČKO OBRTNA HRANILNICA DOBERDOB.

Malo so se čudno našemili, ker so bolj skromne narave, pa jih kljub temu kmalu vsi prepoznamo.

- Hej, striček, to pa ne gre. Pravljici manjka še en palček. Vsi vemo, da jih je v pravljici sedem...

- Sedmi palček? Hm, to je Srček!

Brez srca, s katerim so čira-čarali po reviji urednica Majda, pisatelji, pesniki, slikarji in na koncu še tiskarji, bi tudi Sneguljčica ne shodila.

Pač pa ste vi pozabili, da je ob palčkih v vsaki pravljici še kdo: princ in princesa!

To pa je vsakdo od vas, ki bere našo revijo Galeb.

